Zbornik sudske prakse

RJEŠENJE SUDA (treće vijeće)

11. srpnja 2013.*

„Tumačenje presude – Nedopuštenost“

U predmetu C-496/09 INT,

povodom zahtjeva za tumačenje presude od 17. studenog 2011., Komisija protiv Italije (C-496/09), podnesenog 14. veljače 2013., na temelju članaka 43. Statuta Suda Europske unije i 158. Poslovnika Suda,

Talijanska Republika,

a druga stranka postupka je:

Europska komisija,

SUD (treće vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, potpredsjednik Suda, u funkciji predsjednika trećeg vijeća, T. von Danwitz, E. Juhász, G. Arestis i D. Šváby (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: N. Jääskinen,

tajnik: M. A. Calot Escobar,

saslušavši nezavisnog odvjetnika,

donosi sljedeće

Rješenje

1 Zahtjevom podnesenim tajništvu Suda 14. veljače 2013. Talijanska Republika zatražila je tumačenje točaka 52., 55. i 68. obrazloženja kao i točke 2. izreke presude od 17. studenog 2011., Komisija protiv Italije (C-496/09, Zb., str. I-11483., u daljnjem tekstu: presuda čije se tumačenje traži).

2 Talijanska Republika traži od Suda tumačenje:

— izraza „svote još nevraćene na dan objave ove presude“, iz točaka 52., 55. i 68. obrazloženja te 2. izreke navedene presude, u smislu da se odnose na još nevraćene svote na dan kad se, u tijeku postupka, završio stadij dokazivanja, tj. u trenutku kad se u postupku razjasnilo činjenično stanje na temelju kojega je Sud riješio spor, i

* Jezik postupka: talijanski

— izrazâ „koja još nije vraćena ili još nije dokazano da je vraćena po isteku predmetnog razdoblja“ korištenih u točkama 52., 55. i 68. obrazloženja i 2. izreke iste presude, u smislu da nalažu Europskoj komisiji da uzme u obzir, u svrhu polugodišnje procjene napretka koji je postigla Talijanska Republika u povratu predmetnih potpora, ne samo dokumente koji se odnose na to polugodište o kojima je Komisija bila obaviještena prije isteka tog polugodišta, nego i svaki drugi dokument koji se odnosi na to polugodište.

Presuda čije se tumačenje traži

3 Presudom čije se tumačenje traži Sud je utvrdio i presudio:

„1. Ne poduzevši, do datuma kada istječe rok naznačen u obrazloženom mišljenju Komisije Europskih zajednica od 1. veljače 2008. na temelju članka 228. EZ-a, mjere kojima se provodi presuda od 1. travnja 2004., Komisija protiv Italije (C-99/02, Zb., str. I-3353.), o povratu potpora od njihovih primatelja koje su Odlukom Komisije 2000/128/EZ od 11. svibnja 1999. u vezi s potporama Italije za promicanje zapošljavanja (SL 2000, L 42, str. 1.) proglašene nezakonitima i nesukladnima sa zajedničkim tržištem, Talijanska Republika povrijedila je obveze koje joj nalažu navedena odluka i članak 228. stavak 1. EZ-a.

2. Nalaže se Talijanskoj Republici plaćanje novčane kazne Europskoj komisiji na račun „’Vlastita sredstva Europske unije’, u iznosu koji odgovara umnošku osnovice od 30 milijuna eura s postotkom nezakonitih i nesukladnih potpora koje još nisu vraćene ili nije dokazano da su vraćene po isteku predmetnog razdoblja, pri čemu je postotak izračunan u odnosu na ukupni iznos svota koje još nisu vraćene na dan objave ove presude, za svako polugodište zakašnjenja u donošenju mjera potrebnih za usklađivanje s presudom od 1. travnja 2004., Komisija protiv Italije (C-99/02), računajući od ove presude do provedbe navedene presude od 1. travnja 2004.

3. Nalaže se Talijanskoj Republici plaćanje paušalne svote od 30 milijuna eura Europskoj komisiji na račun ’Vlastita sredstva Europske unije’.

[…]“

Očitovanja stranaka

4 Kao prvo, Talijanska Republika tvrdi da je tumačenje izraza „na dan objave presude“ tako da uključuje stanje od 17. studenoga 2011. – na dan objave presude čije se tumačenje traži, a ne stanje na dan završetka ispitnog dijela postupka - izlaže nerazumnim posljedicama utoliko što povećava novčanu kaznu koja joj je izrečena. Takvo bi tumačenje također bilo protivno logici mehanizma novčane kazne predviđenog u članku 228. stavku 2. EZ-a, utoliko što bi iznos novčane kazne podredilo okolnosti koja nije pod kontrolom države članice i odvojilo je od situacije koju Sud uzima u obzir prilikom utvrđivanja njezinog iznosa.

5 Kao drugo, Talijanska Republika drži da tumačenje izraza „koja još nije vraćena ili još nije dokazano da je vraćena po isteku predmetnog razdoblja“ tako da isključuje mogućnost da Komisija prilikom određivanja novčane kazne uzme u obzir dokazni materijal koji je država članica podnijela nakon isteka predmetnog polugodišta, ne samo da nije nužno za osiguranje provedbe presude Komisija protiv Italije, gore navedene, nego je i protivno načelu lojalne suradnje kao što proizlazi iz članka 4. stavka 3. UEU-a.

6 Komisija je mišljenja da je, u nedostatku ikakve nejasnoće smisla i dosega presude čije se tumačenje traži, zahtjev za tumačenje koji je podnijela Talijanska Republika nedopušten i da u suštini ide za tim da se dovede u pitanje jasan sadržaj presude kao i da joj se izmijeni doseg u njezinu korist.

O zahtjevu

7 Članak 158. stavak 1. Poslovnika Suda predviđa da Sud, u skladu s člankom 43. Statuta Suda Europske unije, u slučaju nejasnoće smisla ili dosega neke presude ili rješenja tumači iste, na zahtjev jedne od stranaka ili neke institucije Unije koja za to dokaže svoj pravni interes.

8 Potrebno je istaknuti da se, prema sudskoj praksi Suda, zahtjev za tumačenje, da bi bio dopušten, mora odnositi na izreku predmetne presude, zajedno s bitnim obrazloženjima iste i težiti rješavanju neke nejasnoće ili dvosmislenosti koja bi mogla utjecati na smisao i doseg same presude u mjeri u kojoj se njome rješava predmet koji se našao pred Sudom. Zahtjev za tumačenje nije, stoga, dopušten ako se odnosi na točke koje nisu bile odlučene presudom (rješenje predsjednika Suda od 20. travnja 2010., Pellegrini protiv Komisije, C-114/08 P(R)-INT, točka 6. kao i citirana sudska praksa).

9 Što se tiče prvog pravnog navoda istaknutog u ovom zahtjevu, neophodno je ustanoviti da izreka presude čije se tumačenje traži sukladno razlozima navedenim u točkama 52., 55. i 68. izričito navodi datum objave navedene presude kao referentan datum za određivanje ukupnog iznosa još nevraćenih potpora, koji služi kao temelj za izračun novčane kazne čiji se iznos postupno smanjuje, a koja je izrečena državi članici.

10 Također, što se tiče drugog pravnog navoda istaknutog u ovom zahtjevu, nesporno je da doslovno čitanje teksta izreke čije se tumačenje traži opravdava to što Komisija prilikom izračuna postotka potpora koje se smatraju nevraćenima po isteku određenog polugodišta uzima u obzir samo one dokaze koje je zaprimila prije isteka navedenog razdoblja.

11 U tom pogledu dovoljno je ustanoviti da zahtjev Talijanske Republike sa svoja dva istaknuta pravna navoda ide za tim da dovede u pitanje posljedice takvog doslovnog čitanja izreke presude čije se tumačenje traži. Takvo dovođenje u pitanje ne može biti u suglasju ni sa člancima 43. Statuta Suda i 158. stavkom 1. Poslovnika, ni sa snagom pravomoćno presuđene stvari koja se pripisuje presudama Suda.

12 Budući da se ne temelji ni na kakvim nejasnoćama u pogledu smisla i dosega presude čije se tumačenje traži, ovaj zahtjev treba proglasiti nedopuštenim.

O troškovima

13 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, svakoj stranci koja izgubi spor nalaže se snošenje troškova ako je postavljen takav zahtjev. Budući da je Komisija podnijela zahtjev da se Talijanskoj Republici naloži snošenje troškova i da ona nije uspjela u svojim pravnim navodima, treba joj naložiti snošenje troškova.

Slijedom navedenog, Sud (treće vijeće) rješava:

1. **Zahtjev za tumačenje se odbija.**

2. **Nalaže se Talijanskoj Republici snošenje troškova.**

Potpisi